

EEN HUIS VAN KARTON

EEN HUIS VAN KARTON

Elza Hogendoorn

*met illustraties van
Madeleine van der Raad*

 /columbus

Een huis van karton
Elza Hogendoorn

ISBN 978-90-8543-539-6
e-book ISBN 978-90-8543-552-5
NUR 281
C-NUR 283030

Illustraties: Madeleine van der Raad
Opmaak omslag: Studio Stien
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

Op de eerste ochtend van de grote vakantie blijft Nina nog even in bed liggen om in haar mond te voelen. Haar vinger glijdt over haar tanden tot bij een wiebelend randje.

Ze duwt het heen en weer.

Au! Ze trekt haar vinger terug.

Nu zoekt haar tong door haar mond. Er ligt iets los. Is haar tand eindelijk ...? Ja! Haar aller-, allereerste tand is eruit!

Nina spuugt in haar hand, springt uit bed en rent naar beneden.

‘Mam!’

Bij het aanrecht staat papa, Thies zit in de kinderstoel en mama komt net van de wc.

‘Pap, mijn tand!’

Ze houdt haar hand onder zijn neus en daarna onder die van mama.

‘Onze kleine meid is groot geworden.’ Papa zwiert haar door de lucht.

De tand mag in het roze doosje dat mama haar gaf toen hij los begon te zitten.

‘En nu,’ zegt mama, ‘heb ik een verrassing.’ Ze bukt.

Nina leunt tegen haar aan en kijkt wat mama op haar telefoon doet. Gaat ze appen of zouden haar gekke ooms en tantes weer een foto gestuurd hebben?

Mama maakt een geluidje. Een 'o' van schrik. Ze duwt Nina opzij en houdt het schermpje voor papa's gezicht.

Nou ja, dat is niet eerlijk!

'Ik wil het zien!' Haar tong slist door het gaatje. Als ze mama's arm naar beneden trekt, kijkt papa haar streng aan. Vlug laat ze los. Stomme grote mensen met hun telefoons. Ze horen niets meer. Zo gaat het altijd.

'Wat is de verrassing?' Ze laat haar stem expres een beetje zeurderig klinken.

'Dit is even tussen ons, lieverd,' zegt mama. Gelukkig heeft Nina zelf ook een telefoon in de speelgoedkist. Er zit een geluidje op waar mama altijd gek van wordt. Nina pakt de telefoon. Met het muziekknopje zet ze het geluidje aan en gaat bij papa en mama staan.

'... een echte dief,' hoort ze mama zeggen.

'De buurman heeft hem ook gezien.'

Nina duwt het muziekje snel uit. Een dief? ‘Mam ...’
Maar papa praat door haar heen. ‘Het is elke keer
wat in de buurt. Ik ben er wel klaar mee.’

‘Tsja,’ zegt mama.

Een dief in hun straat? Bij de buurman? Kan die dief
ook bij hen naar binnen komen? Nina rilt. Ze denkt
aan haar donkere kamer. Soms hoort ze een geluid
buiten: een bonk of een klap. Zou dat de dief
geweest zijn?

‘Mam!’

Nu hurkt mama naast haar neer en kijkt haar aan.

‘Is er een dief?’

‘Nee, lieverd, maak je maar geen zorgen. De politie
komt. Goed?’ Mama knuffelt haar bijna plat.

‘Mag ik vannacht bij jullie slapen?’

Mama lacht en tilt haar zo van de grond naar de
tafel en naar haar stoel. ‘Niet meer aan denken nu.
Ik ga eindelijk de verrassing laten zien.’

Niet meer aan denken? Ze kan een gedachte toch
niet wegduwen, zoals mama een foto op haar
telefoon wegschuift?

‘Kijk.’

Nina tuurt naar een foto op het scherm. Er staat een
grote doos voor een huis.

‘Deze halen we op om iets van te maken,’ zegt
mama. ‘Om in te spelen.’

Naast de doos staat een mevrouw. De doos komt tot
haar schouders. Het is een heel, heel grote doos.

Daar kunnen ze een huis van maken. Of een auto, of
een trein, of een winkel. Nina slaat haar armen om
mama heen en geeft haar een dikke kus. ‘Dank u
wel, lieve mama!’

2

'S Avonds mogen ze de doos ophalen bij de mevrouw. Nina crost er op haar paarse fiets naartoe. Alleen bij het oversteken remt ze om te kijken of er iets aan komt.

'Deze straat,' zegt mama, 'nummertje dertig. Een drie en een nul.'

Nina zoekt en slipt als ze de cijfers ziet.

Voor het raam staat een mevrouw. Ze zwaait, wijst naar de doos en steekt haar duim op. Eindelijk is mama er ook, hijgend. Nu gebaren ze naar elkaar.

Nina snapt er niets van.

'Veel te groot,' zegt mama met haar armen wijd.

De voordeur piept open. Een schaar in de hand van de mevrouw wijst naar buiten. Mama pakt de schaar aan. Ze zucht, kijkt naar de doos, zucht weer.

'Hij is niet te groot,' zegt Nina vlug. 'Ik kan toch helpen?' Ze laat haar fiets op de grond vallen.

Maar mama zucht nog steeds. 'Ik weet het niet, hoor.'

De vrouw stapt naar buiten. 'Ik help ook wel.'

Ze geeft Nina een knipoog.

Met elkaar gaan ze aan de slag. Mama knipt al het plakband open en Nina trekt aan de flappen.